

Arrest

nr. 341 452 van 19 februari 2026
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. LEUNG
Terninckstraat 13/C1
2000 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Spaanse nationaliteit te zijn, als wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarig kind X, op 22 september 2025 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Asiel en Migratie van 26 augustus 2025 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 december 2025, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 januari 2026.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE WILDE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat L. ARIEN, die *loco* advocaat S. LEUNG verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. VAN ROMPAEY, die *loco* advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1 Op 20 januari 2022 wordt namens verzoekende partij (als minderjarige) een aanvraag voor een verklaring van inschrijving ingediend bij de Stad Antwerpen (bijlage 19).

Op diezelfde dag word door de moeder van verzoekende partij eveneens een aanvraag gedaan voor een verblijfskaart van een familielid van een Unieburger en dit als ouder van een minderjarige Unieburger.

Op 20 januari 2022 neemt de gemachtigde van de burgemeester van de Stad Antwerpen een beslissing tot niet-inoverwegingname van de aanvraag van de moeder van verzoekende partij (bijlage 19*quinquies*).

Op 29 juli 2022 neemt de gemachtigde van dezelfde burgemeester ten aanzien van de aanvraag van verzoekende partij een beslissing tot weigering van het verblijf van meer dan drie maanden, zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20) vermits niet tijdig alle documenten werden bezorgd.

Er wordt een bijkomende termijn tot 3 september 2022 gegeven om de aanvraag voor een verklaring tot inschrijving aan te vullen.

Op 15 september 2022 neemt verwerende partij opnieuw een beslissing ten aanzien van verzoekende partij houdende de weigering van het verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

1.2 Op 20 december 2022 wordt voor verzoekende partij een tweede aanvraag voor een verklaring van inschrijving ingediend bij de Stad Antwerpen (bijlage 19) en dit als beschikker over voldoende bestaansmiddelen.

Op dezelfde dag dient ook de moeder van verzoekende partij een nieuwe aanvraag in voor een verblijfskaart als familielid van een Unieburger (bijlage 19ter).

Op 20 maart 2023 besluit verwerende partij tot de weigering van het verblijf van meer dan drie maanden, zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20) ten aanzien van verzoekende partij.

Op dezelfde dag neemt de gemachtigde van de burgemeester ten aanzien van de moeder van verzoekende partij opnieuw een beslissing tot weigering van het verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

1.3 Op 5 februari 2024 wordt voor verzoekende partij een derde aanvraag voor een verklaring van inschrijving ingediend bij de Stad Antwerpen (bijlage 19) en dit opnieuw in haar hoedanigheid van beschikker over voldoende bestaansmiddelen.

Ook de moeder van verzoekende partij dient op dezelfde dag opnieuw een derde aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een Unieburger (bijlage 19ter).

Op 15 juli 2024 neemt de gemachtigde van de burgemeester van de Stad Antwerpen een beslissing ten opzichte van verzoekende partij tot weigering van het verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Op 19 juli 2024 oordeelt verwerende partij dat de moeder van verzoekende partij bijgevolg geen recht heeft op een verblijfsrecht als familielid van een Unieburger.

1.4 Op 3 december 2024 wordt voor verzoekende partij een vierde aanvraag voor een verklaring van inschrijving ingediend bij de Stad Antwerpen (bijlage 19), opnieuw als beschikker over voldoende bestaansmiddelen.

Diezelfde dag verzoekt de moeder van verzoekende partij opnieuw voor de vierde maal tot de aflevering van een verblijfskaart van een familielid van een Unieburger (bijlage 19ter).

Op 4 maart 2025 besluit de gemachtigde van de burgemeester ten aanzien van verzoekende partij opnieuw tot een weigering van het verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Op 6 maart 2025 doet de moeder van verzoekende partij afstand van haar alsdan nog lopende aanvraag.

1.5 Op 6 maart 2025 wordt voor verzoekende partij een vijfde aanvraag voor een verklaring van inschrijving ingediend bij de Stad Antwerpen (bijlage 19), wederom als beschikker over voldoende bestaansmiddelen.

Diezelfde dag dient de moeder van verzoekende partij wederom een, ditmaal vijfde, aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een Unieburger (bijlage 19ter).

Op 26 augustus 2025 besluit verwerende partij tot de weigering van het verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Dit betreft de bestreden beslissing die als volgt is gemotiveerd:

“In uitvoering van artikel 51, § 2, tweede lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag voor een verklaring van inschrijving die op 06.03.2025 werd ingediend door:

Naam : C. B., A. T. (...), Nationaliteit: Spanje, Geboortedatum : (...), Geboorteplaats F. (...), Identificatienummer in het Rijksregister: (...), Verblijvende te (...) om de volgende reden geweigerd:

Bevindt zich niet in de voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden, in de hoedanigheid van burger van de Unie:

Betrokkene diende op 06.03.2025 een aanvraag voor een verklaring van inschrijving in als beschikker van voldoende bestaansmiddelen (artikel 40 § 4, 1ste lid, 2° - wet van 15-12-1980). Ter staving van haar aanvraag legt betrokkene het volgende voor: een aansluiting bij CM, een arbeidsovereenkomst dienstencheques van bepaalde duur tot 28.02.2025 (4u/week) en tot 31.03.2025 (11,5u/week) en tot 30.04.2025 (22,5u/week) en een arbeidsovereenkomst dienstencheques van onbepaalde duur vanaf 01.05.2025 (22,5u/week) met bijhorende loonfiches op naam van de moeder (B. M. R. E. (...); (...)) (artikel 50 §2, 4° - KB van 08.10.1981).

Betrokkene legde een aansluiting bij CM voor en toont hiermee aan een ziekteverzekering te hebben die de ziektekosten in België dekt. Verder moet ze als beschikker van voldoende bestaansmiddelen aantonen dat ze voldoende inkomsten heeft om te voorkomen dat ze ten laste zal komen van het sociale bijstandstelsel van het Rijk. Deze bestaansmiddelen moeten (overeenkomstig art. 40, § 4, 2de lid, van de wet van 15.12.1980) minstens gelijk zijn aan het inkomstenniveau onder hetwelk sociale bijstand kan worden verleend. In het kader van de evaluatie van die bestaansmiddelen moet er rekening gehouden worden met de persoonlijke situatie van betrokkene, waarbij onder meer de aard en de regelmaat van de inkomsten en het aantal personen ten laste. Ook de inkomsten van derden kunnen in aanmerking genomen worden.

Ze legt als bewijs van haar bestaansmiddelen een reeks arbeidsovereenkomsten van bepaalde duur, een (deeltijds) arbeidsovereenkomst van onbepaalde duur, en een aantal loonfiches voor de periode februari tot en met juli 2025 voor, op naam van de garant: B. M., R. E. (...). Uit nazicht van de RSZ databank blijkt dat de garant gemeld is bij voorgelegde werkgever sinds 10.02.2025 voor onbepaalde duur. De regelmaat van de bestaansmiddelen is aldus aangetoond. We dienen echter op te merken dat de bestaansmiddelen die betrokkene ter beschikking heeft onvoldoende zijn om te kunnen aanvaarden overeenkomstig hogervermeld wetsartikel. De bedoelde bestaansmiddelen moeten minstens gelijk zijn aan het inkomstenniveau onder hetwelk sociale bijstand kan worden verleend. De gemiddelde bestaansmiddelen van betrokkene, verkregen uit de tewerkstelling van de moeder (B. M., R. E. (...)) die instaat als garant, ligt echter lager dan dit bedrag, dit temeer vanwege de deeltijdse tewerkstelling. Nergens uit het dossier blijkt dat betrokkene desondanks toch op voldoende wijze in haar levensonderhoud kan voorzien. Ongeacht de persoonlijke uitgaven, is het bedrag van het leefloon onder hetwelk sociale bijstand kan worden verleend aan dit gezin, rekening houdend met de gezinslast, het strikte minimum. Het bewezen inkomen ligt onder dit bedrag. Betrokkene heeft niet aangetoond dat zij aan de voorwaarden voldoet om het verblijfsrecht als beschikker van voldoende bestaansmiddelen te kunnen genieten (art.40, § 4, 1ste lid, 2° van de wet van 15.12.1980).

Aan betrokkene dient het recht op lang verblijf geweigerd te worden.

Deze beslissing kan na het verstrijken van de beroepstermijn of bij een eventueel beroep, na uitspraak waarbij het beroep wordt afgewezen, gevolgd worden door een verwijderingsmaatregel.”

1.6 Op 22 september 2025 legt verzoekende partij een verzoekschrift neer strekkende tot nietigverklaring van de bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging

2.1 Artikel 39/81, tweede lid van de Vreemdelingenwet schrijft voor dat verwerende partij binnen acht dagen na de kennisgeving van het beroep, het administratief dossier indient waarbij hij een nota met opmerkingen kan voegen.

De Raad stelt vast dat verwerende partij op 3 oktober 2025 een nota met opmerkingen heeft ingediend. In deze nota heeft verwerende partij zich verzet tegen een behandeling bij de louter schriftelijke procedure en dit op basis van de bepalingen van artikel 39/73-2 van de Vreemdelingenwet.

2.2 Verzoekende partij heeft binnen de in artikel 39/81, vierde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) voorziene termijn van 8 dagen, de griffie in kennis gesteld dat zij geen

synthesememorie wenst neer te leggen. Met toepassing van artikel 39/81, laatste lid van voormelde wet wordt de procedure voortgezet overeenkomstig het eerste lid.

De Raad doet uitspraak op basis van de middelen uiteengezet in het inleidend verzoekschrift en zonder afbreuk te doen aan artikel 39/60 van de Vreemdelingenwet.

2.3 Partijen werden gehoord op de zitting van 16 januari 2026.

2.4 Wanneer de Raad met toepassing van artikel 39/2, § 2, van de Vreemdelingenwet uitspraak doet als annulatierechter, is zijn jurisdictionele toetsing in beginsel beperkt tot de aangevoerde middelen. De Raad vermag ambtshalve geen middelen op te werpen die niet van openbare orde zijn.

3. Voor wat de vordering tot nietigverklaring betreft

3.1 In een eerste middel voert verzoekende partij de schending aan van het zorgvuldigheidsbeginsel en de motiveringsplicht als beginselen van behoorlijk bestuur. Zij zet dit middel als volgt uitéén:

“DVZ heeft de verplichting om bij de beoordeling van een verblijfsaanvraag objectief en onpartijdig onderzoek te voeren naar alle relevante elementen. Deze verplichting vloeit voort uit artikel 4 van de Kwalificatierichtlijn en artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, waarin het recht op behoorlijk bestuur wordt gewaarborgd. Ook in de Belgische rechtsorde wordt het zorgvuldigheidsbeginsel erkend als een algemeen beginsel van behoorlijk bestuur (RvS 23 december 1986, nr. 30.664, Coppens).

In de bestreden beslissingen blijkt evenwel dat deze verplichting niet naar behoren werd nageleefd. Zo oordeelde DVZ dat de moeder van verzoekster geen voldoende bestaansmiddelen kon bewijzen. Echter heeft DVZ dit niet zorgvuldig onderzocht, ook al hadden zij wel deze verplichting. De moeder van verzoekster is een alleenstaande mama uit de Dominicaanse Republiek die voorheen in Spanje heeft gewoond, en die enkel Spaans spreekt.

Om te kunnen spreken van een zorgvuldig onderzoek in hoofde van DVZ, had DVZ aan de moeder van verzoekster kunnen vragen of zij eventuele alimentatie of andere bronnen van inkomsten heeft. Aangezien de moeder van verzoekster niet bekend is met de procedures die gepaard gaan met een verblijfsaanvraag, kan er niet van de moeder van verzoekster verwacht worden dat zij dit zelf zou opwerpen.

De moeder van verzoekster krijgt maandelijks 400,00 € alimentatie van de vader van verzoekster. Indien DVZ hier rekening mee zou hebben gehouden, dan zou DVZ kunnen hebben vaststellen dat de moeder van verzoekster dus zeker meer dan voldoende bestaansmiddelen heeft.

Bovendien motiveert DVZ niet voldoende waarom het inkomen van verzoekster uit arbeid (abstractie makend van de maandelijkse alimentatie van 400,00 €) niet zou volstaan. Feit is dat verzoekster wel degelijk rondkomt met haar inkomen, zelfs zonder de alimentatie van de vader van verzoekster. Bij de indiening van de verklaring van verklaring van inschrijving als beschikker van voldoende bestaansmiddelen, werd aan de moeder van verzoekster niet meegedeeld dat zij mocht argumenteren dat zij, met haar inkomsten uit arbeid wel degelijk kon voorzien in de kosten van levensonderhoud van zichzelf en van verzoekster.

Dit is dus een onzorgvuldige en onvolledige benadering. De moeder van verzoekster wist niet dat welke documenten en argumentatie zij exact moest indienen, niemand van de administratie heeft dit aan verzoekster meegedeeld. Een zorgvuldige overheid zou aan verzoekster hebben meegedeeld welke informatie zij exact moest overmaken.

De feitelijke omstandigheden van het gezin werd dus niet voldoende onderzocht (zoals de regelmaat van inkomsten van de moeder van verzoekster gecombineerd met de alimentatie die de vader van verzoekster betaalkt, en het feit dat de moeder van verzoekster met haar inkomen wel degelijk kan voorzien in de kosten van levensonderhoud van zichzelf en van verzoekster).

Volgens vaste rechtspraak van het Hof van Cassatie houdt de motiveringsplicht in dat een beslissing op duidelijke wijze de juridische en feitelijke gronden moet vermelden die het bestuur tot de beslissing hebben geleid. Door dit na te laten, schendt DVZ zowel het zorgvuldigheidsbeginsel als de motiveringsplicht.

Dat het eerste middel kennelijk gegrond en ernstig is.”

In haar tweede middel voert verzoekende partij de schending aan van het redelijkheidsbeginsel waarbij zij dit middel als volgt uitéén zet:

“Het redelijkheidsbeginsel maakt deel uit van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur en verplicht de overheid om beslissingen te nemen die in een redelijke verhouding staan tot het nagestreefde doel en die niet manifest onevenredig of onlogisch zijn (RvS, 17 maart 2005, nr. 144.848; RvS, 22 april 2010, P.09.1719.N). Bovendien moet er steeds een individuele beoordeling plaatsvinden van de concrete situatie, met eerbiediging van artikel 8 EVRM en artikel 21 EVRM.

De bestreden beslissing is kennelijk onredelijk en onevenredig om volgende redenen:

Allereerst is er een onjuiste beoordeling van de bestaansmiddelen van de moeder van verzoekster. Zij legde een arbeidsovereenkomst van onbepaalde duur voor, samen met meerdere loonfiches en het bewijs van aansluiting bij de CM-ziekteverzekering. Dit toont aan dat zij duurzaam en daadwerkelijk over bestaansmiddelen beschikt om voor zichzelf en voor verzoekster in te staan.

DVZ stelt zich evenwel louter op het standpunt dat het inkomen niet het niveau van de sociale bijstand overschrijdt, zonder rekening te houden met de feitelijke situatie, de regelmaat van het inkomen en de bijkomende waarborg van een ziekteverzekering. Een dergelijke mathematische toetsing zonder inhoudelijke appreciatie is kennelijk onredelijk.

Ten tweede wordt er geen rekening gehouden met de onevenredige gevolgen voor een minderjarige Unie-burger. Verzoekster is een kind van vier jaar met de Spaanse nationaliteit. Door het verblijf te weigeren, wordt zij in feite de uitoefening van haar verblijfsrecht als Unie-burger ontzegd en wordt haar recht op gezinsleven met haar moeder in België ondermijnd. Dit gevolg is manifest onevenredig in verhouding tot het nagestreefde doel, het vermijden van een last voor de sociale bijstand, zeker nu de moeder effectief werkt en verzekerd is.

Daarnaast wordt er geen afweging gemaakt van minder ingrijpende alternatieven. DVZ heeft nagelaten te onderzoeken of minder drastische maatregelen volstonden, zoals een beoordeling van de reële kosten van levensonderhoud of het in aanmerking nemen van andere middelen. Door zonder enige afweging het verblijf te weigeren, kiest DVZ voor de meest verregaande oplossing. Door geen redelijke afweging te maken tussen het doel van de regelgeving en de concrete situatie van verzoekster en haar moeder, en door een inkomensdrempel toe te passen zonder rekening te houden met de duurzaamheid en realiteit van de middelen, heeft DVZ een beslissing genomen die elke redelijke verantwoording mist en die bovendien onevenredig zwaar ingrijpt in de rechten van een minderjarig Unie-burger en haar moeder.

De bestreden beslissing schendt dan ook het redelijkheidsbeginsel, zoals verankerd in de rechtspraak van de Raad van State, artikel 8 EVRM en artikel 21 VWEU.

Dat het tweede middel kennelijk gegrond en ernstig is.”

In haar derde middel gaat verzoekende partij nog nader in op haar verzoek om vrijgesteld te worden van de betaling van het rolrecht.

3.2 Omwille van hun onderlinge verbondenheid worden de verschillende middelen samen gezamenlijk behandeld.

3.3 Volgens de uiteenzetting van verzoekende partij heeft het aangevoerde motiveringsbeginsel betrekking op de materiële motiveringsplicht.

3.4 Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475). Bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn.

3.5 Een schending van het redelijkheidsbeginsel als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, veronderstelt dat de overheid bij het nemen van de beslissing onredelijk heeft gehandeld, met andere woorden dat zij de haar toegekende discretionaire beoordelings- of beleidsvrijheid onjuist heeft gebruikt. Van een schending van het redelijkheidsbeginsel kan slechts sprake zijn wanneer een beslissing, waarvan is vastgesteld dat ze berust op deugdelijke grondslagen, inhoudelijk dermate afwijkt van het normale beslissingspatroon of, nog, er een zodanige wanverhouding bestaat tussen die motieven en de inhoud van de beslissing, dat het niet

denkbaar is dat een andere zorgvuldig handelende administratieve overheid in dezelfde omstandigheden tot die besluitvorming zou komen of die beslissing zou nemen (RvS 29 mei 2020, nr. 247.683).

3.6 Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Het wettigheidstoezicht van de Raad is beperkt tot het onderzoek of de door de verweerder in aanmerking genomen samenhangende feitelijke omstandigheden correct zijn, deze omstandigheden correct werden beoordeeld en ze de genomen beslissing in redelijkheid kunnen verantwoorden (cf. RvS 18 februari 2021, nr. 249.747).

3.7 In haar verzoekschrift werpt verzoekende partij terloops de schending op van de artikelen 8 en 21 van het EVRM, zonder dat zij deze bewering verder uitwerkt.

Op basis van artikel 39/78 iuncto artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4°, van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid *“een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen”*. Onder *“middel”* wordt begrepen: *“een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden”* (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798).

Het middel is op dit vlak dan ook niet-ontvankelijk.

3.8 Op 6 maart 2025 heeft de moeder van verzoekende partij als wettelijk vertegenwoordiger een aanvraag gedaan voor een verklaring van inschrijving. Daarbij wordt aangegeven dat verzoekende partij voorhoudt dat zij beschikt over voldoende bestaansmiddelen om een dergelijke verklaring van inschrijving te rechtvaardigen.

Artikel 40, §4, eerste lid, 4° van de Vreemdelingenwet bepaalt op dit vlak dat:

“§ 4. Iedere burger van de Unie heeft het recht gedurende meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven indien hij de in artikel 41, eerste lid, bedoelde voorwaarde vervult en hij :

(...);

2° hetzij voor zichzelf over voldoende bestaansmiddelen beschikt om te voorkomen dat hij tijdens zijn verblijf ten laste komt van het sociale bijstandstelsel van het Rijk, en over een verzekering beschikt die de ziektekosten in het Rijk volledig dekt;”

Verzoekende partij dient dan ook aan te tonen dat zij beschikt over een ziektekostenverzekering en voldoende bestaansmiddelen waardoor zij niet ten laste kan komen van het sociale bijstandstelsel hier te lande.

3.9 De bestreden beslissing stelt in ieder geval vast dat verzoekende partij bewijst dat zij aangesloten is bij een ziekenfonds en dan ook over een verzekering beschikt die de ziektekosten dekt tijdens haar verblijf in België.

3.10 Daarbij dient zij echter nog steeds aan te tonen te beschikken over voldoende bestaansmiddelen.

In dit kader brengt verzoekende partij (of toch minstens haar moeder als wettelijke vertegenwoordiger) volgens de bestreden beslissing volgende stukken voor: *“een reeks arbeidsovereenkomsten van bepaalde duur, een (deeltijds) arbeidsovereenkomst van onbepaalde duur, en een aantal loonfiches voor de periode februari tot en met juli 2025 voor, op naam van de garant: B. M. R. E. (...). Uit nazicht van de RSZ databank blijkt dat de garant gemeld is bij voorgelegde werkgever sinds 10.02.2025 voor onbepaalde duur”*. Hieruit blijkt dan ook dat verzoekende partij via haar moeder kan genieten van voldoende regelmatige inkomsten.

Deze bestaansmiddelen dienen echter bovenal ook voldoende te zijn. Verzoekende partij brengt wel een aantal stukken voor die betrekking hebben op haar moeder waaruit zou moeten blijken dat zij over voldoende inkomsten beschikt. Deze stukken zijn echter volgens verwerende partij onvoldoende. Verwerende partij betwist niet dat de inkomsten van de moeder van verzoekende partij regelmatig zijn vermits zij beschikt over een arbeidsovereenkomst voor onbepaalde duur. De inkomsten uit deze betrekking zijn echter te laag. De arbeid van de moeder van verzoekende partij wordt immers in een deeltijdse context uitgeoefend. Verzoekende partij heeft geen stukken bezorgd waaruit zou moeten blijken dat haar moeder desondanks probleemloos in haar behoeften en die van haar moeder zelf kan voorzien. Een afweging van het bestedingspatroon van verzoekende partij kan dan ook niet gemaakt worden en ten gevolge daarvan blijft inderdaad enkel de vaststelling over die ook verwerende partij maakt waaruit blijkt dat de inkomsten in deze

niet het niveau behalen van het bedrag van het leefloon onder hetwelk sociale bijstand verleend kan worden wat toch als minimale inkomsten aanzien kan worden.

3.11 In het huidige verzoekschrift kondigt verzoekende partij aan dat zij naast de maandelijkse inkomsten uit arbeid van haar moeder ook nog zou beschikken over een onderhoudsgeld dat door haar vader maandelijks voldaan zou worden en dit voor een bedrag van € 400 per maand.

Eerst en vooral dient de Raad vast te stellen dat er in de bijgevoegde stukken slechts een éénmalig stuk hiervan voorligt.

Bovendien waren deze gegevens niet ter kennis van verwerende partij op het moment dat de bestreden beslissing genomen werd. Verwerende partij kon dan ook op geen enkel moment op de hoogte zijn van de inhoud van dit stuk alvorens de bestreden beslissing te nemen. Een dergelijk initiatief betreft niet meer louter het nagaan van de wettigheid van de bestreden beslissing, maar wel de beoordeling van de opportuniteit ervan.

De Raad heeft hierin echter geen bevoegdheid, hij is geen rechter in hoger beroep en hij kan niet overgaan tot een herbeoordeling van de aanvraag hetgeen enkel het bevoegde bestuur toekomt.

3.12 Verzoekende partij volhardt wel in haar verklaringen en meent dat zij wel degelijk aan deze voorwaarden voldoet. De persoonlijke overtuiging van verzoekende partij en het volharden hierin is echter onvoldoende om te besluiten tot een schending van de wettelijke bepalingen ter zake. Dit komt er immers op neer dat verzoekende partij de Raad tracht uit te nodigen zich in de plaats te stellen van de administratieve overheid. Nochtans is, zoals reeds aangehaald, de Raad enkel bevoegd om een wettigheidstoets uit te voeren in het kader van dergelijke beslissingen. Het is niet de bedoeling dat de Raad zich uitspreekt over de raadzaamheid van de genomen beslissing welke enkel beoordeeld kan worden in navolging van de discretionaire bevoegdheid van verwerende partij. Evenmin is het de bedoeling dat de beoordeling van de Raad in de plaats zou komen van de beoordeling van de administratieve overheid wanneer zoals in dit geval een toelaatbare, gepaste en niet onredelijke beoordeling van de feiten gemaakt werd door verwerende partij

3.13 Verzoekende partij wijst erop dat haar moeder een alleenstaande moeder is die enkel Spaans spreekt en dan ook niet begrepen zou hebben wat er van haar verwacht werd. Uit het administratief dossier blijkt echter dat er reeds herhaaldelijk in hoofde van verzoekende partij en/of haar moeder aanvragen voor een verblijfskaart gedaan werden waarbij zij ook haar standpunt wijzigt, dan wel aanpast. Uit deze gegevens blijkt niet dat verzoekende partij of toch minstens haar moeder dermate communicatieproblemen ondervinden dat dit een aanvraag in dit kader zou tegenhouden. Het staat verzoekende partij en/of vrij om zich voorafgaand aan een aanvraag uitgebreid te informeren of zich te laten bijstaan bij een dergelijke aanvraag.

De Raad merkt daarbij nog op dat het in het kader van een aanvraag voor een verblijfsrecht het aan verzoekende partij toekomt om te bewijzen dat zij voldoet aan de voorwaarden om tot een dergelijk verblijfsrecht toegelaten te worden. Daartoe dient zij alle relevante stukken en elementen voor te brengen die het bestuur toelaten om een voldoende onderbouwde beslissing te nemen die op haar beurt dient te voldoen aan de door de wet voorziene voorwaarden.

3.14 Een schending van de opgeworpen bepalingen en beginselen wordt niet aangetoond door verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien februari tweeduizend zesentwintig door:

A. DE WILDE, wvd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

C. VAN DEN WYNGAERT, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

A. DE WILDE